

Arrest

nr. 296 351 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 2 september 2023 wordt verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem tegengehouden omdat hij België tracht binnen te komen zonder aan de voorwaarden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te voldoen. Diezelfde dag nog wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, waar hij op 5 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indient. Op 3 oktober 2023 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 oktober 2023 per drager aan verzoeker wordt betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Libische nationaliteit en bent u op 19 augustus 1982 geboren in Sabratha, Libië. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U studeerde boekhouden en werkte vervolgens als handelaar en geldwisselaar. Zowel u als uw broers namen deel aan de revolutie die leidde tot de val van Khadaffi in 2011. Jullie vochten mee in Tripoli en in Zintan. Na afloop legden jullie de wapens neer en hernamen jullie jullie dagelijkse activiteiten.

In 2014 sloot u zich aan bij de katiba firqa ula. Deze groepering bestond uit jonge mannen uit de stad die zich inzetten tegen illegale migratie en smokkelpraktijken en zich engageerden om radicale milities te bestrijden. U diende tot 2015. U wilde immers de Islamitische Staat bestrijden die een van uw zakenpartners ontvoerd had en een andere vermoord. Na een intense operatie tegen de Islamitische Staat werden een aantal leden ervan gedood, anderen werden gearresteerd en de rest vluchtte onder andere naar Turkije. U werd een paar maanden later vanuit Turkije via sms bedreigd. Men zou u vermoorden. U werd voorts in de gaten gehouden door auto's met geblindeerde ruiten.

In 2016 werd er een eerste poging gedaan om u te vermoorden. U was op weg naar een winkel, stapte uit uw wagen en werd beschoten. U verhuisde nadien naar de wijk Hay Andalous in Tripoli waar u anderhalf jaar bleef. U kreeg nog steeds dreigberichten en op een dag, eind 2017 of midden 2018, kreeg u het bericht dat uw dagen geteld waren. U werd wederom beschoten. U verhuisde in 2018 naar Benghazi. In 2019 werd u achtervolgd door een wagen, u nam een verlaten weg en u werd beschoten waarna u versnelde en uiteindelijk de controle over uw stuur verloor. U verhuisde hierna naar Sabha in het zuiden van het land en vervolgens wederom naar Benghazi. U werd nog steeds in de gaten gehouden.

U verliet Libië op 2 september 2023. U reisde naar Tunesië waar u het vliegtuig nam. U had een Grieks toeristisch visum. U wilde uw zus R(...), die reeds vijf jaar in België woont samen met haar echtgenoot, bezoeken in België. U werd tegengehouden door de Belgische autoriteiten die u op 2 september 2023 een weigeringsbeslissing (bijlage 11 teruggrijping) betekenden daar u niet voldeed aan de voorwaarden om toegang tot het grondgebied te krijgen. U werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole waar u op 5 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer, een boardingpass, uw vluchtschema, een vertaling van uw geboorteakte en vertalingen van certificaten en diploma's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 25 september 2023 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw teruggrijping of verwijdering, uit te stellen of te verijdelingen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dient verder te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk maakt een nood aan bescherming te hebben.

Vooreerst blijkt dat u pas op het moment dat u naar een gesloten instelling overgebracht werd en u een bevel tot teruggrijping betekend werd, besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U had hier nochtans de kans toe gekregen op het moment dat u aangehouden werd door de grenspolitie. U verklaarde er dat u uw zus in België wilde bezoeken en dat u vervolgens wilde doorreizen naar Griekenland voor toerisme. U werd door de agent ter plaatse, nadat ze uw diploma's vonden, gevraagd of u in België wilde werken. Ook hier antwoordde u ontkennend op. U had aldus ruimschoots de kans gekregen om de reden van uw komst naar België tijdens het onderzoek van de grenspolitie kenbaar te maken (zie administratief dossier). U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u niet op de hoogte was dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen in de luchthaven. U dacht dat het beter was om uw verzoek in te dienen in een opvangcentrum of rechtstreeks bij het CGVS (CGVS p.9). Van een persoon die een vrees voor vervolging koestert kan verwacht worden dat deze zich zo snel als mogelijk beroept op de bescherming van de autoriteiten van het land waar hij een verzoek om

internationale bescherming wenst in te dienen. De vaststelling dat u pas overging tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming op het moment dat u het voorwerp van een terugdrijving uitmaakt, is nefast voor de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Voorts blijkt dat u zeer lang gewacht heeft om uiteindelijk het land te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u anno 2015 voor het eerst bedreigd werd en dat u in 2019 besloot om het land te verlaten (CGVS p. 15, p. 4). U heeft echter pas in 2021 een paspoort aangevraagd en in 2023, nog eens twee jaar later, een Grieks visum. Dit is rijkelijk laat voor iemand die sinds 2019 het land wilde verlaten. U stelde dat dit te maken had met uw ziekte die de kop op stak en dat de administratie in Libië niet zo vlot loopt (CGVS p. 5). Verder moest u nog een aantal regelingen treffen en nam de voorbereiding van uw reis veel tijd in beslag (CGVS p. 5). Bovendien zag u het niet zitten om een visum in Tunesië aan te vragen omdat u dan verschillende keren op en neer moest reizen en dat dit u teveel geld zou kosten. U kon er eigenlijk geen verklaringen voor geven waarom uw uiteindelijke vertrek dusdanig lang geduurd heeft. U kon toch niet alles onthouden, zo stelde u (CGVS p.). De vaststelling dat u ongeveer acht jaar wachtte nadat u voor het eerst claimt bedreigd geweest te zijn, alvorens het land te verlaten ondermijnt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde zich in 2014 aangesloten te hebben bij katiba firqa ula om de Islamitische Staat uit de stad te verjagen. U bleef bij de katiba tot eind 2015 (CGVS p. 11). U voerde volgens uw verklaringen een intensieve strijd van 22 dagen tegen de Islamitische Staat. Jullie zouden tevens ook twee Italianen bevrijd hebben uit de handen van IS (CGVS p. 12). Uit de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt blijkt nochtans dat de twee Italianen in maart 2016 bevrijd werden. Dit roept ernstige twijfels op bij uw verklaringen. U haalde vervolgens aan dat u zich aansloot bij de katiba twintig dagen voordat de oorlog uitbrak en dat u vlak na de oorlog, die 22 dagen duurde, uw wapens neerlegde (CGVS p. 14, p. 11). Dit betekent dat u nog geen twee maanden bij de katiba actief zou geweest zijn. Dit strookt aldus niet met het door u aangehaalde tijds kader (waarin u immers stelt van 2014 tot eind 2015 actief te zijn geweest), waardoor er vraagtekens rijzen aangaande uw tewerkstelling bij de katiba en de daar aan gekoppelde dreigementen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2015 een eerste maal bedreigd werd. U kreeg een tekstbericht met de boodschap dat u zou vermoord worden, niets meer of niets minder. Er werd niet duidelijk gemaakt van wie dit bericht kwam en evenmin waarom iemand u zou willen vermoorden (CGVS p. 16). U gaat ervan uit dat het bericht afkomstig was van mensen tegen wie u gedurende 22 dagen gevochten had en die naar Turkije gevlucht waren (CGVS p. 16). Dit zijn louter hypothesen die u op geen enkele manier kan onderbouwen. U heeft nooit gereageerd op de berichten. U heeft niet gepolst van wie het bericht afkomstig was en wat nu eigenlijk het probleem was (CGVS p. 16). U werd dan ook gevraagd waarom u hier niet op reageerde. U was van mening dat je kan discussiëren als je vijand voor je zit, maar uw vervolgers zaten in Turkije en hadden handlangers in het land. U stelde dat u hen niet wilde uitdagen (CGVS p. 16). Er kan echter verwacht worden dat u, die claimt gedurende maar liefst acht jaar geïmmitiseerd te zijn door de Islamitische Staat, toch op zijn minst pogingen doet om te achterhalen van wie deze berichten komen, wat het probleem is en hoe het eventueel opgelost kan worden (CGVS p. 17). U heeft niets in deze trant geïnitieerd. U baseerde zich enkel op hypothesen. Zo liet u optekenen dat de reden waarom net u geïmmitiseerd werd misschien te maken had met een inval in een huis waarbij een aantal IS leden omkwamen of omdat u erg gemotiveerd was tijdens de strijd. Op de vraag of u een bijzondere functie had in de katiba, antwoordde u dan weer ontkennend. U streed zoals iedereen (CGVS p. 14, p. 17, p. 19). Dient hierbij toch aangestipt te worden dat uw katiba uit 350 tot 400 manschappen bestond (CGVS p. 14). Uit niets kan er afgeleid worden dat u specifieke taken toebedeeld werd of dat u aan bepaalde acties deelgenomen hebt, waardoor u extra in de aandacht zou gelopen hebben in die mate dat u acht jaar nadat u uw wapens neergelegd had (indien er geloof zou gehecht worden aan uw deelname aan de katiba - quod non) nog steeds geïmmitiseerd zou worden.

Uw reactie op de dreigementen en moordaanslagen waar u het slachtoffer van geweest zou zijn, is bovendien evenmin geloofwaardig. Het enige dat u deed was voorzichtiger worden en uw bewegingen verminderen, zo stelt u, hetgeen dan weer niet strookt met uw verklaringen dat u op en neer reisde tussen Benghazi, Tripoli en Sabha (CGVS p. 22). Zo verhuisde u van Tripoli naar Benghazi om uiteindelijk in Sabha te belanden. Uit de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt blijkt evenwel dat de Islamitische Staat in het zuiden in de regio rond Sabha het sterkst staat (zie infomap). Dat u dan beslist om u net daar te vestigen is hoogst onaannemelijk indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren gelinkt aan de Islamitische Staat. U zwakte vervolgens uw verklaringen af en stelde dat u slechts een week in Sabha verbleef (CGVS p. 22, p. 6). Dat u uw verklaringen zonder meer wijzigt is nefast voor de geloofwaardigheid ervan.

Voorts moet opgeworpen worden dat de wijze waarop uw vervolgers te werk zouden zijn gegaan al evenmin kan overtuigen. U verklaarde dat na vier jaar dreigberichten en drie moordaanslagen de dreigberichten in 2019 stopten (CGVS p. 22). U werd wel nog steeds achtervolgd en u kreeg via via onrechtstreekse dreigementen. Zo zat u op een dag in een café en werd u aangesproken door iemand

die u meedeelde dat ze alles over u wisten en u in de gaten hielden (CGVS p. 22). Er werd zelfs een keer op de gevel van het huis in Benghazi geschreven: "we zijn nog hier" (CGVS p. 21). Ook al wisten de mensen die u viseerden schijnbaar waar u verbleef, ze hebben zich de moeite niet eens getroost om u op te wachten of het huis binnen te vallen (CGVS p. 21). Moest u daadwerkelijk gevisieerd worden door IS omwille van uw aandeel in de strijd kan er aangenomen worden dat deze groepering doeltreffender te werk zou gaan. U werd dit voorgelegd. U reageerde hierop met de woorden dat het de wil van god is en dat u zelf verbaasd was dat u het gedurende acht jaar volgehouden had. Dit alles is bijzonder weinig overtuigend.

Voorts heeft u geen enkel begin van tastbaar bewijs om uw verklaringen mee te staven. U was tijdens het ongeval uw gsm met de berichten kwijtgeraakt, zo zegt u, en medische documenten of andere bewijsstukken die te maken hebben met de aanslagen had u niet (CGVS p. 20). U had nochtans de kans om melding te doen bij de veiligheidsdiensten die op de hoogte waren van de aanslag en u hadden oproepen om een verklaring af te leggen. U heeft nagelaten dit te doen (CGVS p. 20, p. 21).

Uit bovenstaande moet besloten worden dat u geenszins aannemelijk maakt dat u daadwerkelijk vervolgd werd door de Islamitische Staat.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet, daar ze geen uitstaans hebben met de door u aangehaalde asielmotieven.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, 5 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; de COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HOR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HOR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HOR, anderzijds verving. Hierdoor werden de

twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is evenwel alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen.

Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, was er tijdens de verslagperiode verder sprake van toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven tijdens de verslagperiode in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Ook het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond was hoofdzakelijk doelgericht van aard, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er toch sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers.

Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 41 (februari-april 2022), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/DTM_LBY_R41_IDP_Returnee_Report_Final.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallele toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twijfelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, S 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, 5 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U taat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, voert verzoeker een theoretisch betoog over de vereiste van een “gegronde vrees voor vervolging” en over de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Hij theoretiseert verder over de omkering van de bewijslast volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de oorzaak van de vervolging, de bewijslast in asielzaken en de voorwaarden om een asielaanvraag geloofwaardig te bevinden.

Verzoeker citeert verder uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Libië alsook uit landeninformatie van Human Rights Watch en Amnesty International, waarvan hij de weblinks voegt.

Verzoeker laat daarna het volgende gelden:

Uit het bovenstaande volgt dat de vrees van verzoeker rebel is en de aantijgingen van het CGVS inzake details over het asielrelaas van verzoeker en documenten volledig weerlegd worden. Zijn vrees in Libië is immers reëel en zijn identiteit van Libië is een vaststaand gegeven dat niet kan worden betwist.

Ten overvloede moet er worden opgemerkt dat het verwijt van het CGVS dat verzoeker niet onmiddellijk asiel aanvroeg dat hij eerst bij zijn familie wou zijn om vervolgens zijn asielaanvraag in te dienen en hij niet wist dat dit aan de luchthaven kon worden ingediend.

Wat betreft de aantijging dat hij 8 jaren zou hebben gewacht om te vluchten moet er worden opgemerkt dat dit gelet op de burgeroorlog extreem werd bemoeilijkt en het voor verzoeker niet mogelijk was om te vluchten.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

In tegenstelling tot het CGVS beweert nam verzoeker wel degelijk op tijd de vlucht en diende hij zijn aanvraag in omwille van gegronde motieven. Dat hij daartoe enige tijd heeft gewacht kan hem niet worden verweten en doet geen afbreuk aan zijn vrees.”

Verzoeker wijst verder nog op de actieve samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht die op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) rust en merkt op dat het CGVS zich er niet afdoende van vergewist heeft dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, waarna hij de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet weergeeft en als volgt besluit:

“Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij een vervolging of een ernstig risico op schade riskeert. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam."

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod van willekeur, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen van de Vreemdelingenwet en dit beginsel geschonden acht.

2.2.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.1.3. Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.2.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Libië, te hebben verlaten uit vrees voor voormalige leden van Islamitische Staat (hierna: IS) tegen wie hij gevochten zou hebben in de periode 2014-2015, toen hij deel uitmaakte van een militie die de organisatie bestreed, en die na hun nederlaag naar Turkije vluchtten. Verzoeker verklaart dat deze extremisten hem herhaaldelijk hebben bedreigd en meerdere pogingen hebben ondernomen om hem te vermoorden, waardoor hij diende onder te duiken.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming omwille van zijn voorgehouden problemen met IS aannemelijk maakt. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Vooreerst blijkt dat u pas op het moment dat u naar een gesloten instelling overgebracht werd en u een bevel tot terugdrijving betekend werd, besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U had hier nochtans de kans toe gekregen op het moment dat u aangehouden werd door de grenspolitie. U verklaarde er dat u uw zus in België wilde bezoeken en dat u vervolgens wilde doorreizen naar Griekenland voor toerisme. U werd door de agent ter plaatse, nadat ze uw diploma's vonden, gevraagd of u in België wilde werken. Ook hier antwoordde u ontkennend op. U had aldus ruimschoots de kans gekregen om de reden van uw komst naar België tijdens het onderzoek van de grenspolitie kenbaar te maken (zie administratief dossier). U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat u niet op de hoogte was dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen in de luchthaven. U dacht dat het beter was om uw verzoek in te dienen in een opvangcentrum of rechtstreeks bij het CGVS (CGVS p.9). Van een persoon die een vrees voor vervolging koestert kan verwacht worden dat deze zich zo snel als mogelijk beroept op de bescherming van de autoriteiten van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen. De vaststelling dat u pas overging tot het indienen van een

verzoek om internationale bescherming op het moment dat u het voorwerp van een terugdrijving uitmaakt, is nefast voor de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Voorts blijkt dat u zeer lang gewacht heeft om uiteindelijk het land te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u anno 2015 voor het eerst bedreigd werd en dat u in 2019 besloot om het land te verlaten (CGVS p. 15, p. 4). U heeft echter pas in 2021 een paspoort aangevraagd en in 2023, nog eens twee jaar later, een Grieks visum. Dit is rijkelijk laat voor iemand die sinds 2019 het land wilde verlaten. U stelde dat dit te maken had met uw ziekte die de kop op stak en dat de administratie in Libië niet zo vlot loopt (CGVS p. 5). Verder moest u nog een aantal regelingen treffen en nam de voorbereiding van uw reis veel tijd in beslag (CGVS p. 5). Bovendien zag u het niet zitten om een visum in Tunesië aan te vragen omdat u dan verschillende keren op en neer moest reizen en dat dit u teveel geld zou kosten. U kon er eigenlijk geen verklaringen voor geven waarom uw uiteindelijke vertrek dusdanig lang geduurd heeft. U kon toch niet alles onthouden, zo stelde u (CGVS p.). De vaststelling dat u ongeveer acht jaar wachtte nadat u voor het eerst claimt bedreigd geweest te zijn, alvorens het land te verlaten ondermijnt niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde zich in 2014 aangesloten te hebben bij katiba firqa ula om de Islamitische Staat uit de stad te verjagen. U bleef bij de katiba tot eind 2015 (CGVS p. 11). U voerde volgens uw verklaringen een intensieve strijd van 22 dagen tegen de Islamitische Staat. Jullie zouden tevens ook twee Italianen bevrijd hebben uit de handen van IS (CGVS p. 12). Uit de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt blijkt nochtans dat de twee Italianen in maart 2016 bevrijd werden. Dit roept ernstige twijfels op bij uw verklaringen. U haalde vervolgens aan dat u zich aansloot bij de katiba twintig dagen voordat de oorlog uitbrak en dat u vlak na de oorlog, die 22 dagen duurde, uw wapens neerlegde (CGVS p. 14, p. 11). Dit betekent dat u nog geen twee maanden bij de katiba actief zou geweest zijn. Dit strookt aldus niet met het door u aangehaalde tijds kader (waarin u immers stelt van 2014 tot eind 2015 actief te zijn geweest), waardoor er vraagtekens rijzen aangaande uw tewerkstelling bij de katiba en de daar aan gekoppelde dreigementen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2015 een eerste maal bedreigd werd. U kreeg een tekstbericht met de boodschap dat u zou vermoord worden, niets meer of niets minder. Er werd niet duidelijk gemaakt van wie dit bericht kwam en evenmin waarom iemand u zou willen vermoorden (CGVS p. 16). U gaat ervan uit dat het bericht afkomstig was van mensen tegen wie u gedurende 22 dagen gevochten had en die naar Turkije gevlucht waren (CGVS p. 16). Dit zijn louter hypothesen die u op geen enkele manier kan onderbouwen. U heeft nooit gereageerd op de berichten. U heeft niet gepolst van wie het bericht afkomstig was en wat nu eigenlijk het probleem was (CGVS p. 16). U werd dan ook gevraagd waarom u hier niet op reageerde. U was van mening dat je kan discussiëren als je vijand voor je zit, maar uw vervolgers zaten in Turkije en hadden handlangers in het land. U stelde dat u hen niet wilde uitdagen (CGVS p. 16). Er kan echter verwacht worden dat u, die claimt gedurende maar liefst acht jaar geïnterneerd te zijn door de Islamitische Staat, toch op zijn minst pogingen doet om te achterhalen van wie deze berichten komen, wat het probleem is en hoe het eventueel opgelost kan worden (CGVS p. 17). U heeft niets in deze trant geïnitieerd. U baseerde zich enkel op hypothesen. Zo liet u optekenen dat de reden waarom net u geïnterneerd werd misschien te maken had met een inval in een huis waarbij een aantal IS leden omkwamen of omdat u erg gemotiveerd was tijdens de strijd. Op de vraag of u een bijzondere functie had in de katiba, antwoordde u dan weer ontkennend. U streed zoals iedereen (CGVS p. 14, p. 17, p. 19). Dient hierbij toch aangestipt te worden dat uw katiba uit 350 tot 400 manschappen bestond (CGVS p. 14). Uit niets kan er afgeleid worden dat u specifieke taken toebedeeld werd of dat u aan bepaalde acties deelgenomen hebt, waardoor u extra in de aandacht zou gelopen hebben in die mate dat u acht jaar nadat u uw wapens neergelegd had (indien er geloof zou gehecht worden aan uw deelname aan de katiba - quod non) nog steeds geïnterneerd zou worden.

Uw reactie op de dreigementen en moordaanslagen waar u het slachtoffer van geweest zou zijn, is bovendien evenmin geloofwaardig. Het enige dat u deed was voorzichtiger worden en uw bewegingen verminderen, zo stelt u, hetgeen dan weer niet strookt met uw verklaringen dat u op en neer reisde tussen Benghazi, Tripoli en Sabha (CGVS p. 22). Zo verhuisde u van Tripoli naar Benghazi om uiteindelijk in Sabha te belanden. Uit de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt blijkt evenwel dat de Islamitische Staat in het zuiden in de regio rond Sabha het sterkst staat (zie infomap). Dat u dan beslist om u net daar te vestigen is hoogst onaannemelijk indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren gelinkt aan de Islamitische Staat. U zwakte vervolgens uw verklaringen af en stelde dat u slechts een week in Sabha verbleef (CGVS p. 22, p. 6). Dat u uw verklaringen zonder meer wijzigt is nefast voor de geloofwaardigheid ervan.

Voorts moet opgeworpen worden dat de wijze waarop uw vervolgers te werk zouden zijn gegaan al evenmin kan overtuigen. U verklaarde dat na vier jaar dreigberichten en drie moordaanslagen de dreigberichten in 2019 stopten (CGVS p. 22). U werd wel nog steeds achtervolgd en u kreeg via via onrechtstreekse dreigementen. Zo zat u op een dag in een café en werd u aangesproken door iemand die u meedeelde dat ze alles over u wisten en u in de gaten hielden (CGVS p. 22). Er werd zelfs een keer

op de gevel van het huis in Benghazi geschreven: "we zijn nog hier" (CGVS p. 21). Ook al wisten de mensen die u viseerden schijnbaar waar u verbleef, ze hebben zich de moeite niet eens getroost om u op te wachten of het huis binnen te vallen (CGVS p. 21). Moest u daadwerkelijk geïnterviewd worden door IS omwille van uw aandeel in de strijd kan er aangenomen worden dat deze groepering doeltreffender te werk zou gaan. U werd dit voorgelegd. U reageerde hierop met de woorden dat het de wil van god is en dat u zelf verbaasd was dat u het gedurende acht jaar volgehouden had. Dit alles is bijzonder weinig overtuigend.

Voorts heeft u geen enkel begin van tastbaar bewijs om uw verklaringen mee te staven. U was tijdens het ongeval uw gsm met de berichten kwijtgeraakt, zo zegt u, en medische documenten of andere bewijsstukken die te maken hebben met de aanslagen had u niet (CGVS p. 20). U had nochtans de kans om melding te doen bij de veiligheidsdiensten die op de hoogte waren van de aanslag en u hadden oproepen om een verklaring af te leggen. U heeft nagelaten dit te doen (CGVS p. 20, p. 21).

Uit bovenstaande moet besloten worden dat u geenszins aannemelijk maakt dat u daadwerkelijk vervolgd werd door de Islamitische Staat.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet, daar ze geen uitstaans hebben met de door u aangehaalde asielmotieven."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, het voeren van theoretische uiteenzettingen en het aanhalen van informatie waaruit volgens hem zou volgen dat zijn vrees reëel is en de aantijgingen van het CGVS inzake details over zijn asielrelaas en documenten volledig weerlegd worden, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie toe te passen en *in concreto* toe te lichten op welke wijze (welke van) de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing erdoor worden weerlegd, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker opmerkt dat hij eerst bij zijn familie wou zijn alvorens zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen en herhaalt dat hij niet wist dat hij dit op de luchthaven kon doen, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij pas overging tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming op het moment dat hij het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot teruggrijping, noch aan de verwachting dat hij zich bij aankomst in het land van toevlucht zo snel mogelijk zou beroepen op de bescherming van de autoriteiten indien hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van zijn land van herkomst.

Door op zeer summiere en niet-onderbouwde wijze te betogen dat zijn vertrek "*gelet op de burgeroorlog extreem werd bemoeilijkt en het voor verzoeker niet mogelijk was om te vluchten*", biedt verzoeker geen toereikende verklaring voor het aanzienlijke tijdsverloop tussen de eerste bedreigingen in 2015 en zijn beslissing om het land te verlaten in 2019 en het eigenlijke vertrek nog eens twee jaar later.

Waar verzoeker nog laat gelden dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij "*verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is*", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij laat na enig medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zijn mentale gezondheidsproblemen zouden kunnen blijken. Bovendien laat hij na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze verwarring en dit trauma een ander licht zouden werpen op de motivering van de bestreden beslissing dan wel een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) zouden uitmaken. Met een dergelijk betoog verschoont hij dan ook allermint de vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen die hij aflegde. Voorts wordt van verzoeker niet verwacht dat hij "*van alles en van elk detail op de hoogte*" is of "*dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst*", doch wel dat hij bij gebrek aan sluitende bewijsstukken die zijn relaas bevestigen voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen aflegt. Uit wat voorafgaat, blijkt evenwel dat hij hiertoe in gebreke blijft.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift uitvoerig citeert uit objectieve landeninformatie over de situatie in Libië, zonder deze algemene informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, weerlegt noch ontcracht hij de hoger aangehaalde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die

betrekking hebben op zijn persoonlijk relaas. Een verwijzing naar algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe hij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.2.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libië zou hebben gekend.

2.2.3.3. De Raad merkt voorts op dat verzoeker geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.2.3.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Libië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Waar verzoeker in nog meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT